

κτηματίαν, ἀλλὰ τὸν ἰσχνὸν γεωργὸν μετὰ τοῦ ἐγγείου αὐτοῦ φόρου πρωτοφανεῖς εἰς ὅλον τὸν κόσμον τελωνειακοὶ δασμοὶ, ἀφ' ἑνὸς αὐξάνοντες τὸ λαθρεμπόριον, ἀφ' ἑτέρου μαστίζοντες τὸ ἐμπόριον, καὶ ταῦτα πάντα χωρὶς νὰ ἔχωμεν νὰ προστατεύωμεν ἐγγώριον βιομηχανίαν· καὶ εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτὴν ἀπειλοῦσα τῶρα νὰ προστεθῇ ἡ φοβερὰ Τρικουπικὴ κατανάλωσις τῆς οἰνοπαραγωγῆς, τῆς καταναλώσεως τῶν οἰνοπνευμάτων, τοῦ ζύθου, τοῦ καπνοῦ, ὅλων τῶν ἀναγκῶν τῶν πτωχῶν ἐργατικῶν τάξεων, τὴν κατὰπτωσιν τοῦ μέσου ὁροῦ τοῦ ἐλληνικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν καὶ τὴν ἐξαχρείωσιν τοῦ ἡθικοῦ χαρακτῆρος, τὴν παντελῆ μὴ ἀνάμιξιν τοῦ Κράτους εἰς ὅσα καλὰ ἔχομεν, καθαρὸν προῖον ἀτομικῆς πρωτοβουλίας καὶ γενναιοδωρίας ὀλίγων Ἑλλήνων, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνουσαν δυσἀρεσκείαν τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν, διότι ὅλη ἡ ἀκίνητος ἰδιοκτησία κινδυνεύει νὰ κατακτηθῇ ὑπὸ μεγάλων τιμαριούχων καὶ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν Φθιώτιδι καὶ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις, καὶ τὴν κυφορουμένην βραδέως, ἀλλὰ βεβαίως, γέννησιν φοβεροῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος καὶ παρ' ἡμῖν.

Ὅλα αὐτὰ πιστὴ ἀντιγραφὴ τῆς ἐμπορικῆς τῶν Ἰνδιῶν κυβερνήσεως.

Προσθέσατε τώρα εἰς τὴν ἐγχωρίαν ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς κυβερνώσης τάξεως τὴν ἐπιδραμοῦσαν ἐξωθεν ἐβραϊκὴν χρηματιστικὴν ἐκμετάλλευσιν, τὴν ὀνομασθεῖσαν κίνησιν τῶν ὁμογενῶν. Ἡ πρώτη ἐξεμύζησε βραδέως καὶ κατὰ μικρὸν ἡ δευτέρα ἐκμύζῃ ταχέως καὶ ἐν μεγάλῳ. Αὐτὰ τὰ ὀλίγα καλὰ, ἅπερ θέλουσι πηγάσει ἐκ τῶν σχεδιαζομένων σιδηροδρόμων, πρῶτον μὲν θέλουσι γίνεαι, κατὰ συνέπειαν τῆς βαρείας στενοκεφαλίας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, δεχθέντος τὸ σύστημα τῶν στενῶν σιδηροδρόμων, τόσον κακῶς, καὶ δευτέρον θὰ συνδεθοῦν μεσὰ τόσης χρηματιστικῆς ἀτιμίας, ὥστε τὰ κεφάλαια, καὶ τὰ ἰθαγενῆ καὶ τὰ ξένα, ἀρῶν θὰ διέλθωσι ἀπὸ τὰς διώρυγας Σγυρῶν καὶ Μαυρογορδάτων θὰ κυριευθοῦν ἀπὸ τάσιν τρικυμίας, ὥστε τὰ ἐναπολειφθέντα θὰ τρομάζωσι τὴν ἐλληνικὴν θάλασσαν, ὡς οἱ ὁμογενεῖς τὴν ἐξέλεγχιν.

Περὶ τὸν νὰ εἰπώμεν τί ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ μὲ τὰ μέχρι τοῦδε εἰσπραχθέντα ὑπὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους **δύο δισεκατομμύρια.**

Ἡ εὐνομία καὶ ἡ πρόοδος ἦν θ' ἀνεπτύσσομεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἡ πρόνοια ἦν θὰ ἐλαμβάνομεν περὶ τοῦ ἐξω ἐλληνισμοῦ, βεβαίως δὲν θὰ ἔφερον εἰς τὸν ἐσχάτον κίνδυνον καὶ τὴν ἐλληνικὴν Ἡπειρον καὶ τὴν ἐλληνικὴν Μακεδονίαν, οὔτε διὰ νὰ κατασκευάσωμεν φυλακὰς θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ λείχωμεν τὰ κράτπεδα τοῦ Τσιγγρῶ καὶ νὰ περιμένωμεν ἀπ' αὐτὸν μὲ δικάμας πάλιν χρήματα νὰ μᾶς κάμῃ ἑθαστρον, Ὠδεῖον, Πτωχοκομεῖον, ὡς νὰ ἦτο τὸ ἔθνος **μαϊτρέσα** καὶ ὁ Συγγρὸς ὁ διατηρῶν αὐτὴν **Τραπεζίτης.**

Ὅχι, ὡς νὰ ἦτο, ἀλλ' εἶναι, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ διατήρησις γίνεται δαπάναις τῆς ἀτυχοῦς **μαϊτρέσας.**

Ἐνας κύριος **I. Α.** ἐν τῇ *Ἐφημερίδι*, ὁμιλῶν περὶ τοῦ πρώτου ἡμῶν ἄρθρου—τῶν 1700 ἐκατομμυρίων—ἐρωτᾷ τοὺς κομματάρχας καὶ τὸν *Διῶνα*, τίς ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ, πλὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ **εἰκοσιένα** ὅπερ ἐπροτεῖναμεν ἡμεῖς.

Βεβαίως, καὶ ἡμεῖς δὲν ἐπροτεῖναμεν τὸν νέον **Εἰκοσιένα** διὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ κανένα ἀσπαστὸν, διότι ἂν ὑπῆρχον εἰς τὸ ἔθνος διαθέσιμοι δυνάμεις πρὸς τοιοῦτον μέγαν σκοπὸν, πρὸ πολλοῦ θὰ ἦσαν ἀνατετραμμένα ὡς γῆ Μαδιὰμ καὶ **Σύνταγμα** καὶ **Βασιλεία** καὶ οἰκογένειαι ἱστορικαὶ καὶ

στρατὸς καὶ στόλος, καὶ θ' ἀνελάμβανε τὸ ἔθνος τὴν διοίκησιν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς τύχης του.

Ἄλλ' ἡ δουλεία τῶν τετρακοσίων χρόνων, ἣν ὑπέστημεν, μετουσιώθη εἰς τὸ αἷμα, εἰς τοὺς μύς, εἰς τὰ νεῦρά μας, εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μας, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπροτοστάτησαν νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν ἐκεῖνοι, καὶ μᾶς ἐγονάτησαν ὑπὸ τὴν πάλαι των ἐπὶ Ὀθωνος, τὰ τέκνα δ' ἐκείνων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς πρώτης δυναστείας καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὰ δικαιώματα τῶν πατέρων των, μᾶς ἔχουν καὶ πάλιν γονατισμένους χωρὶς νὰ δυνάμεθα ν' ἀνακύψωμεν, ὅχι διότι ἔχομεν νὰ ἀνατρέψωμεν λέοντας, ἀλλὰ διότι εἴμεθα φυσιολογικῶς βεβλαμμένοι, εἴμεθα ὀργανισμοὶ νοσοῦντες καὶ ἡ νόσος ὀνομάζεται **δουλοφροσύνη.**

Ἀπληπισμένος

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Περὶ τὴν ἐννάτην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς προχθὲς ἅμαξα συμφορὴν ὑπὸ δύο σφριγώντων ἵππων ἔστη πρὸ τῶν προφυλαίων τῶν ἀνακτόρων καὶ δύο ἢ τρεῖς ἄνθρωποι κεκαλυμμένοι διὰ βαρέων ἐπενδυτῶν ἐξεληθόντες αὐτῆς ἀνέβησαν τὴν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ πλακόστρωτον προαύλιον τῶν ἀνακτόρων. Τὴν ἅμαξαν αὐτὴν ἠκολούθησαν πολλοὶ ἄλλοι θορυβώδως τροχίλατοι διὰ τοῦ νοποῦ λιθοστρώτου, ἡ δὲ φωταυγὴς πρόσοψις τῆς τρίτης ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων προδήλως ἐσήμαινεν ὅτι ἐν ταῖς εὐρείαις αὐτοῦ αἰθούσαις ἀσύνθηές τι ἐμελλε νὰ συμβῇ.

Τὴν δεκάτην περίπτω ὥραν οὐδεὶς ἤκουετο θόρυβος ἐν τῇ ἀνακτορικῇ πλατείᾳ, σιγὴ δὲ καὶ σκότος ἐφηπλοῦντο ἀνά πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἑκτασιν διακοπτόμενα ἐνίοτε ὑπὸ διαβατικῶν φωνῶν, καὶ φανῶν τινων πενθίμως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀναπεμπόντων τὴν ὥραν αὐτῶν λάμψιν.

Κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἡρεμίας αὐτῆς ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων ἐντὸς αὐτῶν πλῆθος πολὺ ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶχε συρρεύσει, καὶ διὰ τῶν στῶν τῆς ἀνατολικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς ἀνελθόν τετραπλὴν κλίμακα ἐξ ἐκατὸν ὅλων ἀποτελουμένην βαθμίδων, ἐπλήρωσε τὴν εὐρείαν αἰθούσαν τοῦ θεάτρου.

Ἦτο ἀληθῶς γραφικωτάτη ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ παρακαμπὴ διὰ τῆς τετραπλῆς ἐκείνης μαρμαρίνης κλίμακος τοῦ ὁλονὲν συνερχομένου ἐκλεκτοῦ πλήθους εἰς τὸ ἀνακτορικὸν θέατρον ὑπενθυμίζοντος καὶ τούτου φαντασμαγορικὰς παραστάσεις, ἐν αἷς ἡ καλλονὴ καὶ ὁ περιβάλλων αὐτὴν ἱματισμὸς ἀποτελοῦσι τὸ οὐσιωδέστερον αὐτῶν μέρος.

Τὸ ἀνακτορικὸν θέατρον κατέχει κυρίως τὸ κέντρον ἐν τῇ τρίτῃ ὀροφῇ τῆς προσόψεως τῶν ἀνακτόρων, τοῦτέστιν ἴσον χώρον μὲ τὴν ἑκτασιν τῶν προφυλαίων αὐτῶν. Δύο ἄλλαι εὐρύταται αἰθούσαι μεταξὺ τῶν ὁποίων κεῖται τὸ θέατρον, χρησιμεύουσιν ἡ μὲν ἀνατολικὴ ὡς ἐστιατόριον τῶν παριστανόντων συνήθως, ἡ δὲ ἑτέρα ὡς κομμωτήριον αὐτῶν· αἱ δύο αὗται αἰθούσαι συμπληροῦσι τὴν θεατρικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἅλυσσον.

Ἐπὶ τῶν τριῶν τοίχων τῆς θεατρικῆς αἰθούσης εἰσὶν ἀννηρημένοι κηροφόροι πολυέλαιοι, ἀπὸ δὲ τῆς ὀροφῆς καὶ ἐν

τῷ μέσῳ αὐτῆς κρέμαται μέγας τοιοῦτος πολύφωτος ὡς μέγα φωτεινὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον πολλὰ ἄλλα μικρὰ κυκλοῦσι. Τὴν τρίτην πλευρὰν τῆς αἰθούσης κατέχει ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης θέσεως ἡ ἀποψὶς τῶν Ἀθηνῶν εἶναι μαγευτικὴ. Καὶ ὅταν τὴν πρώτην ἡμέραν ἐρρίφθῃσαν οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸς τὸν ἀπλούμενον ἐκεῖθεν ὀρίζοντα, ἐπεθύμησα νὰ ἦμην βασιλεὺς διὰ ν' ἀπολαμβάνω αἰωνίως τὸ μαγεῖον θέαμα. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐνεθρονίσθην ἐκεῖ κατ' ἀντικρὺ τῆς Ἀκροπόλεως ὡς ἀρχαῖος θεός, ὅτι ἦμην κύριος ὅλων τῶν οἰκιῶν καὶ ὅλου τοῦ ἀπεράντου ἐλαιῶνος, ὅστις διετέλει ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅτι τὰ περὶ ἐμὲ γραφικὰ ὄρη δὲν ὑψοῦντο ὑπεράνω τοῦ ἀναστήματός μου, καὶ ὅτι ὁ Σαρωνικὸς κόλπος διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου μετεβάλλετο εἰς ἀργυρολαμπὴν δίσκον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπρόκειτο νὰ λάβω τὸν καφφέ μου!

Ἄλλ' εἰς τὸ θέατρον.

Βεβαίως οὐδέποτε ἡ σπανίως θεατρικὴ αἰθούσα ἐν Ἀθῇναις περιέλαβε τόσον πολυπληθῆ, τόσον κομψόν, τόσον πλούσιον καὶ τόσον ποικίλον κόσμον, ὅσος χθὲς συνέρρευσε εἰς τὸ ἀνακτορικὸν θέατρον. Ἐὰν μίαν ἐκ τῶν ὡραίων μας γυναικῶν ἐξήτεις ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων, δὲν θὰ τὴν εὕρισκες; ὅλαι εἶχον συνέλθει ἐκεῖ καὶ κατέλαβον ἀπάσας τὰς ἑδρας τῆς εὐρυτάτης αἰθούσης τοῦ θεάτρου, ἐν ᾧ πληθὺς ἀνδρῶν ἱσταμένων ὀρθίως περιεκύκλουν ὡς παισίον τόσας θεσπεσίας καλλονάς.

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἔνδον διὰ τινος ἐν αὐτῇ ὁπῆς θεωρῶ τὴν γραφικὴν ἐκείνην ὁμήγυριν ἥτις ἀποτυπῶνται σχεδὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου, καθὼς ἐπὶ φακοῦ φωτογραφικοῦ, καὶ διακρίνω μετὰ τὸ πλῆθος τῶν καλλονῶν τὴν ὡραιότητα βασιλίσσάν μας, καὶ διακρίνω ἀκόμη τὸν συμπαθητικὸν μας Κλάδον, ὅστις ἀναμφηρίστως δύναται νὰ κληθῇ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἀσχήμου φύλου.

Θέλετε νὰ σᾶς ὀνομάσω τινὰς ἀκόμη ἐκ τῶν τόσων καλῶν; Ἄλλ' ὄχι, διότι θὰ δυσαρεστηθῶσιν τόσαι ἄλλαι, καὶ προτιμῶ νὰ δώσω εἰς ὅλας τὸ περιληπτικὸν ὄνομα ἀνώνυμος ἐταιρία ἡ ὡραιότης, παρὰ νὰ δυσαρεστησῶ ἕστω καὶ τὴν μικροτέραν μέτοχον.

Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ μὴ μνημονεύσω ἐδῶ τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐδωλίων κατεχομένην ὑπὸ τῶν δύο βασιλικῶν οἰκῶν, τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτῃ καὶ τοῦ Δανικοῦ, μετὰ τῶν ἀκολουθιῶν τῶν ταῖ τῶν δύο Προέδρων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Βουλῆς. Καὶ χωρὶς, χωρὶς νὰ θέλω σχεδὸν μοῦ διαφεύγει τῶν χειλέων ἡ δεσποινὴς Ἀναργύρου ἥτις ἐκόντα ἄκουσα μὲ μεταφέρει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ μὲ σταματᾷ κατέναντι μιᾶς ἐκ τῶν Καρακτίδων καθήμενης.

Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς λαλήσω μίαν ἐτι φοράν ἐν παραβολαῖς καὶ εἰσέρχομαι εὐθὺς εἰς τὰς παραστάσεις. Ἐὰν λοιπὸν ἡ γλυκύφωτος καὶ ποικιλόχρωμος ἱρις περιεζώννῃ τὴν ὀροφὴν τοῦ θεάτρου, δὲν θὰ ἔχυνε τόσους συνδυασμοὺς ἀπείρων χρωμάτων καὶ τινὰς ἂν θέλετε ἀδιαλλάκτους, καὶ συνδυασμοὺς Ἑλλήνων ὑποψηφίων βουλευτῶν, ὅσοι ἐκλείοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ. Καὶ ἔβλεπε ἀδελφωμένα ἐδῶ τὸ στίλβον κίτρινον μὲ τὸ σεμνὸν τοῦ ρόδου χρῶμα καὶ τὸ λεικόν ὡς χιόνα νωπὴν μὲ τὸ γλυκὺ κυανόν, καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐρυθρὸν μὲ τὸ ἀναιμικὸν mauve ὡς Μάνδαλον μετὰ Δημητρακάκην ἐρίζοντα, καὶ ἔβλεπε τόσα ἄλλα συμπλέγματα χρωμάτων ἐπὶ τῶν χρυσαλίδων ἐκείνων ἐσθήτων, αἵτινες ἐκάλυπτον ἐλαφρότατα σώματα! Καὶ

ἔπειτα ξίφη, ἐπωμίδες σταυροὶ, μεγαλόσταυροί, τρικαντά, κράνη, φράκα, ταινίαι, μετοχαί, ἦσαν ἐρριμμένα ἐκεῖ πρὸ τῶν ποδῶν τόσων ὡραιότητων, ὡς στρατὸς ἡττημένος ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ ἀντιπάλου του.

Τὴν ἐννάτην περίπου ὥραν ἀνεπετάσθη ἡ αὐλαία καὶ ἤρξατο ἡ πρώτη γαλλικὴ κωμῳδία, ἡ **συστημένη ἐπιστολὴ** ὑπὸ Labiché ἐν αὐτῇ πρωτηγωνίστηεν ὁ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμερικανοῦ Φουγασσὸν ὑποκριθεὶς κ. Σορδόνης μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας. Ἐπέτυχον ὡσαύτως καὶ τὰ λοιπὰ πρόσωπα καὶ ἡ κωμῳδία ἐν γένει ἤρесе πολὺ. — Μετ' αὐτὴν ὁ κ. Αὐγερινὸς ἐκρούσε τὴν βάρβιτον μετὰ τῆς γνωρίζουσης πλέον αὐτὸν περιπαθείας καὶ τέχνης, ἡ δὲ κυρία Λουκία Βαλτατζῆ καὶ ὁ κ. Ρὼκ ἐμελψαν καλλιφώνως ἄσματά τινὰ καὶ μίαν δυωδίαν ἐκ τῆς *Mirzón*. Ἡ κυρία Βαλτατζῆ ἔψαλε μελωδικά, ἀλλ' ἦτο πολὺ μελωδικωτέρα ἡ ὡραιότης τῆς, καὶ ἂν δὲν τὴν ἐχειροκρότουσαν ὡς Σειρήνα θὰ τὴν ἐπευφήμουσαν ὡς Γαλάτειαν.

Μικρὰ διακοπὴ διαδέχεται τὸ πρῶτον αὐτὸ μέρος τῆς ἐσπερινῆς διαλέξεως, καὶ ἰδοὺ πάλιν ἀναπετάννυται ἡ αὐλαία καὶ ἀρχεται ἡ παράστασις τῆς ἑλληνικῆς κωμῳδίας ὁ **Μῦθος τῆς Ἀριάδνης** τοῦ κ. Κορομηλά. Τὸ νέον αὐτὸ ἔργον τοῦ κ. Κορομηλά εἶναι ἐκ τῶν καλλίστων προϊόντων του, ἂν δὲν εἶναι τὸ πρῶτον. Θέλετε ν' ἀκούσῃτε τὴν κρίσιν τοῦ Βασιλέως περὶ τοῦ κ. Κορομηλά ὡς κωμῳδοῦ;

— Σεῖς ἔχετε, τοῦ εἶπεν, εἰς τὸ κεφάλι σας ντουλαπάκια μὲ κωμῳδίας.

Τὸ τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ ἔργον καθ' ἡμᾶς ὑπερτερεῖ τῶν προγενεστέρων ὄχι τόσον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν, ὅσον διὰ τὴν ζωηρότητα ἥτις ἐπικρατεῖ ἐν αὐτῷ καὶ τινὰ εὐφυολογήματα ἅτινα ἀρωματίζουν τὸν διάλογον.

Ἐκ τῶν ὑποκριθέντων προσώπων τρεῖς κυρίως διαμφισβητοῦσι τὸ γέρας τῆς ἐπιτυχίας, ἡ κ. Φρόσω Κορομηλά, ὁ σύζυγος αὐτῆς καὶ ὁ κ. Ρικᾶκης ἂν ἐπρόκειτο ἡμεῖς σήμερον νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν διακριθέντα μῆλον, δὲν θὰ ἐδίσταζομεν νὰ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν κυρίαν Κορομηλά, ἀλλὰ προκειμένου περὶ μύτου ἀφίνομεν νὰ ἐρίσωσι περὶ αὐτοῦ οἱ δύο κύριοι. — Ἡ χαριεστάτη κόρη Καρυδιᾶ ἐπιτυχέστατα ἐπαίξε τὸν μικρὸν τῆς ρόλον, ὁ δὲ κ. Κόκκος μετὰ πολλῆς φυσικότητος τὸν ἰδικόν του.

Ἡ τρίτη Γαλλικὴ κωμῳδία, ἥτοι **Σόζυγος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ**, ἔκλεισε τὴν ὅλην θεατρικὴν ἐσπερίδα χειροκροτηθεῖσα ἐπίσης. Κατ' αὐτὴν ἡ κ. Παπαρρηγοπούλου διέπρεψεν ἁληθῶς, χωρὶς νὰ ὑστερήσῃ καὶ ἡ φυσικώτατα ὑποκριθεῖσα τὴν ὑπηρετρίαν συμπαθῆς κ. Ρίζου, καὶ οἱ κ. κ. Παπαρρηγόπουλος, Ριφῶ, Σερπιέρης καὶ Πάκμετφ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν τὴν χειροκροτηθεῖσαν ἐπιτυχίαν τῆς δεσποσύνης Δραγούμη ἐν τῇ πρώτῃ κωμῳδίᾳ.

Οὕτως ἔληξεν ἡ θεατρικὴ ἐκείνη συναναστροφή ὅπου τόσαι ὡραιότητες ὡς σμῆνος παραδείσιων πτηνῶν εἰσορμησάν κατεπύκνωσε καὶ κατηρωμάτισε τὴν ἀνακτορικὴν ἀτμοσφαῖραν.

Εἶναι ἤδη μεσονύκτιον καὶ ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ἐτοιμάζεται πρὸς ἀναχώρησιν. Οἱ Βασιλεῖς πρῶτοι μετὰ τῆς ἀκολουθίας των δίδουσι τὸ σύνθημα καὶ ὅλοι τρέπονται εἰς ἄτακτον ἄλλ' ἤρεμον φυγὴν.

Ἀπὸ τῆς ὁπῆς καὶ πάλιν τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, ἥτις πλέον κατέστη ἀχώριστος σύντροφός μου, καταδιώκω διὰ

τοῦ προνομιούχου τῶν δύω ὀφθαλμῶν μου τὰς φευγούσας ἐκείνας ὑπάρξεις καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς, ἐν τῇ συνωθήσει τοῦ κόσμου κατὰ τὴν ἐξοδον, ὁ νοῦς μου Τουρκουεμάδας πετᾷ εἰς τὸ πυροποληθὲν πέρυσι ἐν Βιέννῃ θεάτρον· ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς τὴν ὁπὴν μου ἐσκέφθην ὠριμώτερον, ὅτι αἱ διαβολικαὶ ἐκεῖναι καλλοῦναι καίουσιν, ἀλλὰ δὲν καίονται.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἐκενώθη ὀλοτελῶ· δὲν βλέπω πλέον ἐν αὐτῇ εἰμὴ ἔδρα· καὶ φῶτα, καὶ δὲν εἰξεύρω πάλιν πῶς φαντάζομαι τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ὡς ἐδρεούπολιν καὶ φαντάζομαι ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς θέσεώς μου ἐκείνης· ἓνα ἐθνικὸν ποιητὴν ἀπαγγέλλοντα πρὸς αὐτὴν κλαυθμηρῶς:

“Ε! Καρακλούπολις, ἡμεῖς, ἡμεῖς σ' ἐδώκαμεν τὰ φῶτα.

Παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ θεάτρου ἐν ἐτέρᾳ εὐρείᾳ αἰθούτῃ εἶναι ἐστρωμένη ἐπιμήκης τράπεζα ἣτις κατ' ἀναλογίαν τῆς Ἑθνικῆς καὶ τῆς Πιστωτικῆς καὶ Βιομηχανικῆς καὶ ἄλλων δύναται νὰ ὀνομασθῇ Θεατρικὴ τράπεζα, προωρισμένη τοῦτ' ἔστιν νὰ καταφραγῇ ὑπὸ τῶν ἡθοποιῶν, καθὼς ἐκεῖναι κατατρῶγονται ὑπὸ τῶν μετόχων. Ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῇ εἶχον ἤδη ἀποσυρθῇ ὅλοι οἱ παραστήσαντες καὶ ἀνέμενον τὸν Βασιλέα μετὰ τῆς Βασιλίσσης, οἵτινες παρήγγειλαν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ τοὺς εὐχαριστήσωσιν. “Ολοι τότε ἐτάχθησαν εἰς μέγαν κύκλον, οἱ δὲ βασιλεῖς ἕκαμον τὸν γύρον αὐτοῦ, προσφέροντες ὀρεκτικὸν εἰς ἕκαστον ἀπὸ ἓνα γλυκὺν λόγον, καὶ ἀπεχώρησαν.

Επίλογος. Ἡ **Τράπεζα**, τραγωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Πρόσωπα διπλάσια ὅλων ὅμοι τῶν ἡθοποιῶν, ἦτοι τὰ ἡμῖς βωδᾷ, ἀλλὰ τρώγοντα θηριωδῶς.

Πρᾶξις Α'. Εἰσέρχεται ὁ ζωμὸς αἰσθημαίων, ἀλλὰ μόλις τίθεται ἐπὶ τῆς τράπεζης, γίνεται ἄφαντος.

Πρᾶξις Β'. Δύω ἢ τρία ἀποσπάσματα κοττολετῶν

ἔρχονται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ζωμοῦ, ἀλλὰ τότε τραγικοὶ ἐκπίπτουσι κατ' αὐτῶν οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἡθοποιοὶ καὶ διὰ μαχαίρων καὶ πηρουιών καὶ σαμπάνις θανατώνουσιν ὅλας τὰς κοττολετάς.

Πρᾶξις Γ'. Δύω ἀποσπάσματα γάλων ψητῶν σπεύδουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, ἀλλὰ τότε ὁ κ. Βάρτ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν, — Βάρτε τοὺς φωνεῖ πρὸς τοὺς περὶ τὴν τράπεζαν, ἐμπρὸς τοὺς ἐφάγγαμεν καὶ αὐτοὺς· καὶ ἀληθῶς μετὰ τινα λεπτά ὅλα τὰ σώματα τῶν γάλων ἦσαν φαγωμένα. Ἐνῶ ἡ τράπεζα ἔκειτο νεκρά πρὸ τοῦ ἀπαθoῦς καὶ τουρκοφάγου ἐκείνου πλήθους.

Πρὸ μικροῦ ἐσήμεναν δύω ὄραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, διακοπτομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφρῶς ψιθυρίζοντος ψυχροῦ βορρᾶ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ τῆς λεπτῆς βροχῆς, ἣτις σιγανῇ ὡς βήματα κλέπτου ἀκούεται εἰς τὰ πεζοδρόμια. — Ἐν μέσῳ τῆς νηνεμίας αὐτῆς ἄνθρωπος τυλιγμένος ἐντὸς τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ κατέρχεται τὴν κλίμακα τῶν Ἀνακτόρων καὶ διευθύνεται εἰς τὸν οἶκόν του. Ἦτο ὁ τελευταῖος τῶν κεκλημένων εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Κόκ.

ΦΟΡΟΙ

Βάλλετε φόρους, βάλλετε εἰς τὴν πτωχὴν μας ῥάχην, ποτίστε μὲ τὸ αἷμά μας τὴν ἄρρωστη πατρίδα, σεῖς τὸ κρασί καὶ τὸν καπνὸν νὰ πίνετε μονάχοι, καὶ ἡμεῖς νὰ σᾶς κυττάζουμε μὲ μάτι σὰν γαρίδα.

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ὁριθ. 44)

μονότονος, μελαγχολικὴ καὶ ἡκούετο ὡς ὁ φλοῖσθος τοῦ ρύακος ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς καὶ ἡρεμίας.

“Οτε ἤρχισεν ἡ μετὰ τοῦ Σανούτου ἐμπιστευτικὴ συνδιάλεξις τῆς Φηλικίτης, ἡ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ ἀναγνώστου ἔλεγε τοὺς ἐξῆς κατανυκτικούς στίχους.

α(Ἐκαθώην καὶ ἐταπεινώην· ἕως σφόδρα, ὠρύμην ἀπὸ στεναγμοῦς τῆς καρδίας μου.

Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρῆθη.

Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχὺς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξενάρτιας μου ἤγ-

ρισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μοι ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.

Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου.

Συγχρόνως δὲ ἐξηκολούθει ὁ κατ' ἰδίαν διάλογος μετὰ ξὺ τῆς ἡγουμένης καὶ τοῦ Σανούτου.

— “Οχι, ἀπάντησεν οὗτος πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς ἡγουμένης, δὲν ζητῶ τὴν Φορτούναν, ἣτις ἄλλως μοι εἶναι πολὺ προσφιλέ· ἦλθα διὰ τὴν Αὐγούσταν, πρὸς ἣν πολλὰ μὲ συνδέουσι.

— Τότε διατὶ δὲν πηγαίνετε κατ' εὐθείαν ἐπάνω εἰς τὰ κελλία μου, νὰ τὴν εὕρητε; Δὲν θὰ ἐκοιμήθῃ ἀκόμη. Σᾶς περιέμενεν ὅλην τὴν ἡμέραν σήμερον.

— Δὲν πηγαίνω ἀκόμη, διότι περιμένω κάποιον ἐδῶ.

— Περιμένετε κάποιον;

— Ναί, διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Καὶ θὰ ἔλθῃ τώρα;

— Βεβαίως. Τῷ ἔχω εἰπεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά μου πρὸς τὴν θυρωρὸν σας.

— Περὶ τούτου μὴ ἀμφιβάλλετε, θὰ τῷ ἀνοίξῃ, ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά σας.

— Καὶ πῶς ἔχει ἡ Αὐγούστα, εἶπεν ὁ Σανούτος.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶναι καλὰ. Πάσχει αὐτὴ ἡ γυνή.

— Καὶ τί ἔχει;

— “Ὡ ἔχει, ἔχει... ἔχει πόνους πολλοὺς.